

Nejvyšší správní soud
Moravské náměstí 6
657 40 Brno

V Praze dne 18. května 2026

Stěžovatelka: **Technické služby Adršpach, s. r. o.**, IČO: 252 99 115, se sídlem Horní Adršpach 128, Adršpach, PSČ: 549 52, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném u Krajského soudu v Hradci Králové, v oddílu C, vložka 14110

Zastoupena: **Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou**, Advokátní kancelář Kutějová, Maršál, Briaský, s.r.o., IČO: 041 26 190, se sídlem Politických vězňů 935/13, Praha 1, PSČ: 110 00, zapsanou v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou pod evidenčním číslem 09123, ID datové schránky: hxvg2uu

Žalovaný: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, IČO: 708 37 627, se sídlem Pplk. Sochora 27, Praha 7, PSČ: 170 00

Os. zúčastněná na řízení: **Rock Resort s.r.o.**, IČO: 241 30 303, se sídlem Prosecká 37/40, Praha 9 – Prosek, PSČ: 190 00, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze v oddílu C, vložka 181344

**KASAČNÍ STÍŽNOST PROTI USNESENÍ KRAJSKÉHO SOUDU
V HRADCI KRÁLOVÉ ZE DNE 30. DUBNA 2026, Č. J. 31 A
56/2025-139**

Prostřednictvím datové schránky

*Přílohy: plná moc
osvědčení k DPH
dále dle textu*

I. ÚVOD, VYMEZENÍ NAPADENÉHO ROZHODNUTÍ

- 1 Dne 5. května 2026 bylo stěžovatelce doručeno usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. dubna 2026, č. j. 31 A 56/2025-139 (dále jen „**Usnesení**“), kterým byla odmítnuta správní žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 21. srpna 2025, č. j. UOOÚ-02942/25-4 (dále jen „**Rozhodnutí ÚOOÚ**“).
- 2 Vzhledem k tomu, že Usnesením byla žaloba stěžovatelky odmítnuta nezákonně, podává tímto stěžovatelka v zákonné lhůtě stanovené v § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jako „**SŘS**“)

kasační stížnost,

kterou se domáhá zrušení Usnesení ve smyslu ustanovení § 102 an. SŘS z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) SŘS, tj. z důvodu, že Usnesením bylo nezákonně rozhodnuto o odmítnutí žaloby stěžovatelky proti Rozhodnutí ÚOOÚ, a to z níže uvedených důvodů.

Stěžovatelka napadá Usnesení touto kasační stížností v celém jeho rozsahu.

- 3 Stěžovatelka navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby ve věci této kasační stížnosti vydal ve smyslu § 110 SŘS rozsudek, kterým Usnesení zruší a věc vrátí Krajskému soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení.
- 4 Stěžovatelka se domáhá zrušení Usnesení z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) SŘS pro nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, když Krajský soud v Hradci Králové nesprávně posoudil otázku podmínek řízení, resp. přípustnosti žaloby, když dospěl k závěru, že správní žalobou napadené Rozhodnutí ÚOOÚ není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 SŘS a správní žaloba je proto nepřipustná.

II. SKUTKOVÉ OKOLNOSTI

- 5 Osoba zúčastněná na řízení požádala dne 27. března 2025 stěžovatelku o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „**InfZ**“) (dále jako „**Žádost**“). Stěžovatelka dne 4. dubna 2025 rozhodla o Žádosti tak, že Žádost částečně odmítla a v části vyzvala osobu zúčastněnou na řízení k upřesnění Žádosti dle ust. § 14 odst. 5 písm. b) InfZ, neboť stěžovatelce nebylo zřejmé, jaké konkrétní informace osoba zúčastněná na řízení požaduje. Toto rozhodnutí stěžovatelky napadla osoba zúčastněná na řízení odvoláním ze dne 16. dubna 2025 ve znění jeho upřesnění ze dne 26. května 2025, o němž žalovaný rozhodl předmětným Rozhodnutím ÚOOÚ tak, že rozhodnutí stěžovatelky v části zrušil a věc vrátil stěžovateli k novému projednání.
- 6 Žalovaný v Rozhodnutí ÚOOÚ mimo jiné konstatoval, že stěžovatelka pochybila, jestliže se nechala při vyřízení žádosti dle InfZ zastoupit. Dle žalovaného má stěžovatelka v řízení

o žádosti o informace postavení správního orgánu, nikoliv procesní strany (účastníka řízení), přičemž institut právního zastoupení dle § 31 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „SŘ“), má být uplatnitelný pouze ve vztahu k účastníkům řízení. Ve vztahu k vyřizujícímu správnímu orgánu má být právní zastoupení vyloučeno. Žalovaný tak posoudil odvolání osoby zúčastněné na řízení jako důvodné a v rámci nového projednání stěžovatelku zavázal postupovat dle v Rozhodnutí ÚOOÚ předestřených instrukcí.

- 7 Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou podle § 65 a násl. SŘS, o níž Krajský soud v Hradci Králové rozhodl tak, jak bylo uvedeno výše, tj. žalobu odmítl z důvodu její nepřipustnosti, když dospěl k závěru, že žalobou napadené Rozhodnutí ÚOOÚ není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1) SŘS a žaloba proti němu tudíž není přípustná.

III. ODŮVODNĚNÍ KASAČNÍ STÍŽNOSTI

- 8 Dle ustanovení § 65 SŘS platí, že *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen ‚rozhodnutí‘), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“*
- 9 V první řadě stěžovatelka uvádí, že si je vědoma obecného východiska, že pokud odvolací správní orgán zruší správní rozhodnutí a vrátí věc prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení, nejedná se v zásadě o konečné rozhodnutí ve věci samé a tedy ani rozhodnutí, kterým by se zakládala, měnila, rušila či závazně určovala práva a povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 SŘS.
- 10 Poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. však představuje odlišnou situaci. Je dlouhodobě judikováno, že **paušální závěr o nepřipustnosti žaloby není v těchto případech namístě** (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. října 2013, č. j. 7 As 4/2013-81). Zároveň ovšem neplatí ani paušální závěr o připustnosti žaloby. **Rozhodující jsou konkrétní skutkové okolnosti a to, jakým způsobem odvolací orgán ve věci rozhodl** (srov. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. října 2025, č. j. 62 A 49/2024-243).
- 11 Krajský soud v Hradci Králové v tomto směru správně uzavřel, že v případě rozhodnutí vydávaných podle informačního zákona **povinný subjekt (stěžovatelka) vystupuje v dvojediné pozici, tedy jako správní orgán a zároveň jako nositel veřejných subjektivních práv (a povinností) a v takovém je třeba blíže posuzovat, jaká je povaha rozhodnutí, kterým odvolací orgán zrušil správní rozhodnutí prvostupňového správního** orgánu (povinného subjektu, který je osobou soukromého práva). **Povinný subjekt může uplatňovat procesní obranu v podobě správní žaloby proti takovým rozhodnutím, kterým mu byla uložena povinnost požadovanou informaci**

poskytnout, případně **jiná konečná rozhodnutí, která zasahují do jeho práv a povinností.**

- 12 Výše uvedené Krajský soud v Hradci Králové doplnil o konstatování, že povinný subjekt se nemůže domáhat ochrany proti procesním úkonům nadřízeného orgánu v rozsahu, v němž je správním orgánem - jeho možnosti ochrany se aktivují až vydáním konečného rozhodnutí ve věci.
- 13 Jak bude rozvedeno dále, Rozhodnutí ÚOOÚ zasáhlo do práv stěžovatelky v tom smyslu, že byla stěžovatelce vytknuta skutečnost, že se nechala v při odmítnutí Žádosti právně zastoupit, když dle žalované toto není možné. **Rozhodnutím ÚOOÚ bylo rozhodnutí stěžovatelky zrušeno a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že se má stěžovatelka v dalším řízení řídit instrukcemi žalované uvedenými v Rozhodnutí ÚOOÚ.**
- 14 **Rozhodnutím ÚOOÚ tak bylo zasaženo do stěžovatelčiných práv, neboť pokud ji bylo uloženo toto rozhodnutí respektovat a dále se jím řídit, byla stěžovatelka nucena při vyřizování žádostí o poskytnutí informací jednat sama za sebe a nemohla se nechat zastoupit jinou osobou. Rozhodnutí ÚOOÚ tak fakticky odepřelo stěžovatelce možnost nechat se zastoupit, čímž zasáhlo do jejích práv, a to i přes to, že se nejednalo o konečné rozhodnutí ve věci.**
- 15 Ustanovení § 65 SŘS (ani jiné ustanovení SŘS) nikterak nespecifikuje, jaký konkrétní subjekt je oprávněn k podání žaloby dle ustavení § 65 SŘS. Může jí podat i obchodní korporace (s.r.o.) jakožto povinná osoba dle InfZ, přestože určitým způsobem vystupuje v pozici správního orgánu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace.
- 16 Výše uvedené potvrzuje také existující judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 26. listopadu 2020, č.j. 10 As 217/2020-74, ve které NSS uvedl: „[o]kruh povinných subjektů nezahrnuje jen orgány veřejné správy, ale též různé – od státu odlišné – právnické osoby veřejného práva [...], a také nejrozumnější osoby soukromého práva – obchodní korporace. Tyto osoby na základě judikatury naplňují znaky „veřejné instituce“ podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.“

Nejvyšší správní soud dále cituje nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 1146/16 ze dne 20. června 2017 s odkazem na stanovisko pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 9/99, ze dne 9. listopadu 1999, který následně NSS ve svém rozhodnutí doplňuje, tedy že: „Ústavní soud vysvětlil, že odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím je rozhodnutím o právech žadatele, které povinný subjekt vydává jako nositel veřejné moci. **Povinný subjekt se v případě, že je jeho rozhodnutí nebo postup podroben soudnímu přezkumu ve správním soudnictví, nemůže domáhat ochrany svých základních práv a svobod, neboť žádná základní práva nemá. Tento závěr ovšem podle Ústavního soudu neplatí, jestliže je v postavení subjektu, který rozhoduje o poskytnutí informace, fyzická nebo právnická osoba.** Rozhodnutí soudu, kterým jí byla uložena

povinnost rozhodnout ve věci žádosti o poskytnutí informace (nebo kterým jí byla tato věc vrácena k dalšímu řízení) z důvodu, že bylo shledáno její postavení coby povinného subjektu podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, se totiž – pokud jde o samotnou existenci této povinnosti – dotýká jejích základních práv a svobod‘[...]. NSS dodává, že – vedle procesních práv – v úvahu přichází především základní právo takové právnické či fyzické osoby na informační sebeurčení (čl. 10 odst. 3 Listiny).“

Nejvyšší správní soud následně uzavírá, že „[p]ovinné osoby odlišné od státu – právnické či fyzické osoby – tedy mají ve vztahu k poskytování informací vlastní subjektivní práva, nevystupují tedy jen jako svazek kompetencí určitého typu (což je základní definiční znak správního orgánu [...]. Právě naopak, právnické a fyzické osoby, které rozhodují ve věcech zákona o svobodném přístupu k informacím, v rozhodovací praxi správních soudů doposud vystupovaly jako žalovaný správní orgán (v pozici žalovaného) jen v důsledku specifické zákonné konstrukce. Šlo o druh právní fikce, který utvářel z takovýchto osob „správní orgán“, neboť vycházel z kompetence takového „správního orgánu“ rozhodovat v oblasti zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve skutečnosti však tyto osoby rozhodovaly o vlastních veřejných subjektivních právech.“

Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že „v takto specifických případech je povinný subjekt, tedy fakticky prvoinstanční správní orgán, osobou zúčastněnou na řízení v případném řízení o žalobě proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů. Zároveň Nejvyšší správní soud uvedl, že povinný subjekt může podat žalobu proti rozhodnutí, kterým Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodl o odvolání či stížnosti proti rozhodnutí žalovaného a kterým byl žalovaný zkrácen na právech ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního.“

- 17 Stěžovatelka tedy byla aktivně legitimována k podání správní žaloby proti Rozhodnutí ÚOOÚ ve smyslu ust. § 65 SŘS, přičemž předmětná žaloba byla přípustná, když Rozhodnutí ÚOOÚ zasáhlo do jejích práv.

IV. EXISTENCE ZÁSAHU DO PRÁV STĚŽOVATELKY - PRÁVO NECHAT SE ZASTOUPIT

- 18 V Rozhodnutí ÚOOÚ se uvádí, že odvoláním napadené rozhodnutí stěžovatelky trpí formálními i obsahovými nedostatky, které činí rozhodnutí nepřezkoumatelným. Na tomto základě žalovaná rozhodnutí stěžovatelky zrušila a vrátila ji věc k dalšímu projednání.
- 19 Zásah do jejích práv spatřuje stěžovatelka v tom, že žalovaná jako jednu ze zásadních procesních vad odvoláním napadeného rozhodnutí stěžovatelky uvedla to, že stěžovatelka byla v řízení o odmítnutí žádosti dle InfZ zastoupena na základě plné moci advokátem. V tomto směru žalovaná zavázala stěžovatelku k tomu, že v dalším řízení nesmí být zastoupena na základě plné moci advokátem. Dle názoru žalované uvedeného v Rozhodnutí ÚOOÚ nemůže být stěžovatelka v řízení o odmítnutí žádosti dle InfZ v žádném případě zastoupena, když stěžovatelka vystupuje v postavení správního orgánu

- a tomu zákon, resp. správní řád, oprávnění nechat se zastoupit advokátem ve správním řízení nepřiznává. Tento názor žalované není správný a jeho aplikací a závazným pokynem k jeho dodržení bylo zasaženo do práv stěžovatelky.
- 20 Jak již bylo předestřeno shora, stěžovatelka je obchodní korporací ve smyslu zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích a družstvech, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „ZOK“), a to na základě podřízení se ZOK postupem dle ustanovení § 777 odst. 5 ZOK.
- 21 Stěžovatelka je tedy obchodní korporací, tj. právnickou osobou soukromého práva. Stěžovatelka není správním orgánem tak, jak je definován v ustanovení § 1 odst. 1 SŘ. Stěžovatelka je pouze InfZ uložena povinnost na žádost poskytnout za určitých předpokladů určité informace s tím, že ve specifických případech se postup vyřizování žádosti řídí ustanoveními SŘ.
- 22 V ustanovení § 15 odst. 2 SŘ je upraven personální základ správního orgánu jakožto osoby oprávněné vystupovat jménem správního orgánu na základě vnitřních předpisů nebo z pověření vedoucího. Žalovaná argumentovala, že řízení o odmítnutí žádosti je podle ustanovení § 20 odst. 4 písm. a) InfZ ve spojení s ustanovením § 15 odst. 1 InfZ správním řízením, v němž má povinný subjekt postavení prvostupňového správního orgánu, který řízení vede a vydává rozhodnutí.
- 23 Žalovaná dále uvedla, že institut právního zastoupení dle ustanovení § 31 a násl. SŘ lze ve správním řízení uplatnit pouze ve vztahu k účastníkům řízení, nikoliv k samotnému správnímu orgánu. Dle žalované nemá povinný subjekt (bez ohledu na to, zda se jedná o klasický správní orgán nebo obchodní korporaci, která je povinným subjektem dle InfZ) ve správním řízení postavení procesní strany, tj. účastníka řízení. SŘ tak s možností jeho zastoupení vůbec nepočítá a proto není dle žalované ani možné. Ve vztahu k stěžovateli, jakožto vyřizujícímu správnímu orgánu, je právní zastoupení vyloučeno, neboť zastoupení stěžovatelky jakožto povinného subjektu v rámci vedeného řízení by bylo v rozporu s právními předpisy, které tuto možnost neumožňují.
- 24 Argumentace žalované není **správná**.
- 25 Stěžovatelka je obchodní korporací, která nemá personální základ v úředních osobách dle ustanovení § 15 odst. 2 SŘ, ale jakožto společnost s ručením omezeným je v souladu s ustanovením § 161 a násl. zákona č. 89/2012 občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „OZ“) a ustanovením § 44 odst. 5 ZOK **zastoupena** jednatelem. Už jen z tohoto důvodu tak **zastoupení stěžovatelky** (a je jedno zda jde o zastoupení jednatelem či smluvní zastoupení (viz dále), potažmo zda jde o zastoupení v rámci běžné činnosti nebo při vyřizování žádostí dle InfZ) **nemůže být v rozporu s právními předpisy**, jak tvrdí žalovaná. **Samotné právní předpisy, OZ a ZOK, konstruují základní fungování právnické osoby tak, že tato nejedná a nemůže jednat sama, ale vždy musí být nějakým způsobem zastoupena.**

- 26 Zároveň se obchodní korporace může v souladu s ustanovením § 441 a násl. OZ **nechat zastoupit jinou osobou, mimo jiné i advokátem**. Zastoupení advokátem při řešení specifických právních otázek týkajících se InfZ, je pak zcela nasnadě, zejména při zohlednění zákonného požadavku na jednatele jednat v souladu s péčí řádného hospodáře. Je tak zcela logické, že se stěžovatelka obrátila na profesionála, advokáta, při řešení otázek týkajících se vyřizování žádostí dle InfZ jakož i při samotném vyřizování těchto žádostí. A to i s ohledem na to, že stěžovatelka nemá žádný vlastní právní aparát či personální obsazení, které by mohlo tyto otázky řešit interně uvnitř organizační struktury stěžovatelky. Pouze využitím služeb odborníka na danou problematiku tak stěžovatelka, resp. jednatelka stěžovatelky, může splnit svoji povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, jež ji je zákonem ukládána (ust. § 52 odst. 2 ZOK).
- 27 Stěžovatelka je dle judikatury a ustanovení § 2 odst. 1 InfZ veřejnou institucí, tedy dle terminologie InfZ **povinnou osobou. To ale neznamená, že je bez dalšího správním orgánem**. Výstižně se k tomu vyjádřil již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, ze dne 26. listopadu 2020, č.j. 10 As 217/2020-74:
- „právnícké a fyzické osoby, které rozhodují ve věcech zákona o svobodném přístupu k informacím, v rozhodovací praxi správních soudů doposud vystupovaly jako žalovaný správní orgán (v pozici žalovaného) jen v důsledku specifické zákonné konstrukce. Šlo o druh právní fikce, který utvářel z takovýchto osob „správní orgán“, neboť vycházel z kompetence takového „správního orgánu“ rozhodovat v oblasti zákona o svobodném přístupu k informacím. Ve skutečnosti však tyto osoby rozhodovaly o vlastních veřejných subjektivních právech.“*
- 28 Stěžovatelka proto postupuje jako osoba povinná pouze v souladu s InfZ a ustanovení SŘ se na ni použijí pouze ve specifických situacích vyjmenovaných v ustanovení § 20 odst. 4 InfZ.
- 29 Stěžovatelka coby obchodní korporace je povinným subjektem se subjektivními právy, jež má dokonce postavení osoby zúčastněné na řízení v případném řízení o žalobě proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů, a jež je oprávněna podat žalobu proti rozhodnutí, kterým Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodl o odvolání či stížnosti proti jejímu rozhodnutí. Pokud jsou ji přiznávána tato práva, pak není žádný důvod pro to, aby stěžovatelce nebylo přiznáno právo (možnost) nechat se při vyřizování žádostí dle InfZ zastoupit. Opačný argument, předkládaný žalovanou, by vedl ke zcela nelogickému závěru, kdy na jedné straně jsou stěžovatelce přiznána subjektivní práva s ohledem na možnost podání správní žaloby a na její informační sebeurčení, a na straně druhé jí je bezdůvodně odpíráno subjektivní právo na využití institutu zastoupení.
- 30 Stěžovatelka tedy postupovala při rozhodnutí o odmítnutí Žádosti, v kontextu toho, že využila ve věci právní zastoupení, zcela v souladu s ust. § 67 a násl. SŘ tak, jak to

předvídá ust. § 20 odst. 4 InfZ. Jiný postup by naopak byl v rozporu s ust. § 20 odst. 4 InfZ, který jednoznačně uvádí, že v ostatním se správní řád nepoužije.

31 Nutno také zdůraznit, že InfZ je zároveň *lex specialis* k SŘ. Ustanovení § 20 odst. 4 InfZ neuvádí, že by měla být použita obecná část SŘ, ba naopak výslovně uvádí, že se užijí pouze ustanovení SŘ o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o počítání lhůt, ustanovení o ochraně před nečinností, v rozsahu ust. § 16b InfZ ustanovení o přezkumném řízení a ustanovení § 178 SŘ. A pokud by tedy žalobkyně postupovala dle ust. § 15 odst. 2 SŘ či dle § 31 a násl. SŘ, jak je aplikovala žalovaná v Rozhodnutí ÚOOÚ, porušila by ustanovení InfZ, které jejich užití výslovně vylučuje.

32 **InfZ zároveň neobsahuje žádné ustanovení, které by zakazovalo povinným subjektům nechat se zastoupit advokátem při vyřizování žádostí o informace. Účelem InfZ je zajistit přístup k informacím, nikoliv zasahovat do vnitřní organizační struktury povinných subjektů či omezovat jejich autonomii vůle v případě, že povinným subjektem je obchodní korporace.** Požadavek, aby obchodní korporace změnila svůj způsob jednání pouze kvůli povinnosti poskytovat informace by byl disproporcionálním zásahem do její organizační autonomie. Tento požadavek nejenže nemá žádnou oporu v zákoně, ale naopak by byl v **přímém rozporu s jedním ze základních principů platným v soukromoprávní sféře (do které stěžovatelka jakožto obchodní korporace zcela jednoznačně primárně spadá), tj. že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práva a svobod).**

33 Pokud by zákonodárce chtěl vyloučit možnost právního zastoupení povinných subjektů, učinil by tak výslovně. Absence takového ustanovení naopak svědčí o tom, že zastoupení je možné.

34 **Závěry a závazné pokyny žalované pro další řízení o Žádosti tak jsou v rozporu s právní úpravou InfZ a uložily stěžovateli povinnosti, resp. omezily ji v rozsahu, který nemá oporu v zákoně (tj. zakázaly stěžovateli nechat se právně zastoupit při vyřizování žádostí dle InfZ).**

35 Pouze závěrem nad rámec výše uvedeného stěžovatelka podotýká, že jednání jejího zástupce vždy probíhalo v režimu jménem a na účet stěžovatelky, tudíž se nejednalo ani o nepřímé zastoupení, při kterém by jakýmkoliv způsobem jednal zástupce na vlastní účet vlastním jménem a pak pouze předal výsledky svého jednání stěžovateli.

V. ZÁVĚR A NÁVRH

36 Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatelka nikterak nepochybila, když se nechala v řízení o poskytnutí informací zastoupit jinou osobou, konkrétně advokátem. Tím, že žalovaná Rozhodnutím ÚOOÚ zavázala stěžovatelku v dalším řízení k procesnímu postupu

spočívajícím mimo jiné v tom, že stěžovatelka nemůže být dále v řízení zastoupena, bylo zasaženo do jejích (subjektivních) práv.

- 37 Rozhodnutím ÚOOÚ tak bylo zasaženo do práv stěžovatelky, a to přes to, že se nejednalo o konečné rozhodnutí ve věci a ani rozhodnutí, které by stěžovatelce ukládalo povinnost požadované informace poskytnout. Rozhodnutí ÚOOÚ tak představuje úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti stěžovatelky ve smyslu ust. § 65 SŘS, a proto je proti němu správní žaloba přípustná.
- 38 **Stěžovatelka proto navrhuje, aby zdejší soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 21. srpna 2025, č.j.: UOOU-02942/25-4, zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení.**

Technické služby Adršpach, s. r. o.